

men jeg maa mene indtil videre, at den rette Fremgangsmaade er den, som vi nu har anvendt, idet vi bedømmer de enkelte Tilfælde hvert for sig og saa stiller os imødekommende overfor dem.

Det ærede Medlem Hr. Hauge rettede den Henstilling til mig, om det ikke var muligt at give Afdragsfrihed for selve Byggelaanet. Det er ogsaa et Forhold, jeg har drøftet under Forhandlinger med Repræsentanter for Statshusmændene, men de har overfor mig gjort gældende, at det kunde egentlig ikke nytte dem noget, thi den her gældende Lovgivning bestemmer jo 5 Aars Afdragsfrihed for Laan, og det er netop de Husmænd, der har oprettet Brug i de sidste 5 Aar, og som endnu ikke skylder noget Afdrag, der er under de vanskeligste Vilkaar. De ældste Husmænd, som er inde i Afdragsperioden, er gennemgaaende dem, der er bedst stillede og mindst trænger til Imødekommenhed. Jeg maa derfor sige, at netop denne Fremgangsmaade, hvis man vil gaa til at træffe generelle Regler, neppe vilde være den mest anbefalelsesværdige. Men jeg kan sige, at i Fremtiden vil de Henvendelser, der i saa Henseende kommer fra Statshusmændenes Kreds, under Hensyn til, at de ganske sikkert ogsaa har deres store Vanskeligheder at kæmpe med, blive gjort til Genstand for velvillig Overvejelse.

Hauge: Jeg takker den højtærede Statsminister for hans velvillige Udtalelser. Jeg kan godt forstaa, at det vil være vanskeligt og maaske heller ikke virke helt tilfredsstillende hverken i den ene eller den anden Retning, hverken overfor Staten eller overfor den samlede Klasse af Husmænd, her er Tale om, hvis man tager generelle Regler som Rettesnor for den Fremgangsmaade, man vil anvende. Jeg skal derfor heller ikke indvende noget imod, at man vil prøve de enkelte Tilfælde. Men jeg finder dog Anledning til at sige, at man bør vogte sig for at anvende det individuelle Princip paa den Maade, at man først træder hjælpende til, naar vedkommende saa at sige er ved at bryde sammen, eller i saadanne Tilfælde, hvor det er den eneste Maade, hvorpaa Staten kan bjærge sit. Man kommer derved let

til at forbigaa dem, der anstrenger sig til det yderste, jeg kan næsten sige ud over Evne. Jeg synes ikke, at den Omstændighed, at de paagældende hidtil har præstet, hvad de skulde præstere, kan være tilstrækkelig Vejledning for, om man skal hjælpe dem eller ikke. Derfor vil jeg tro, at der maa en dybere Undersøgelse til rundt omkring i Landet. Ellers er jeg bange for, at man kommer til at gøre Uret.

Det er jo rigtigt nok, som den højtærede Statsminister siger, at der er 5 Aars Afdragsfrihed, og at de, der er daarligst stillede, er dem, der har bygget nu i de sidste 5 Aar, navnlig i 1925. Det er fuldkommen rigtigt, men naar nu de paagældende er saaledes stillede — og det ved vi jo, at mange af dem er —, at de sidder og er fortvivlede over deres økonomiske Forhold og de Vanskeligheder, de har, og saa dertil kommer, at de ser, at i Løbet af ganske kort Tid skal de til yderligere at afdrage paa en Gæld, som der ikke er Værdier for, saa kan dette medvirke til, at Modet tages helt fra dem. Det er derfor, jeg har henstillet til den højtærede Statsminister at tage under Overvejelse, om man ikke paa en eller anden Maade kunde tilkendegive de paagældende, at det ikke er ubetinget givet, at de efter den 5-aarige Perodes Udløb skal begynde at afdrage paa denne Gæld. Jeg tror, man derved vilde stimulere dem og give dem Mod til at fortsætte, idet de vil faa Følelsen af, at Staten ikke vil være ubillig imod dem, heller ikke i dette specielle Forhold.

Hermed sluttede Forhandlingen om dette Afsnit.

Indstilling Nr. 2 af Udvalget
vedtoges enstemmigt med 89 Stemmer.

Til Forhandling sattes derefter den *Landbrugsministeren* vedrørende Indstilling, nemlig Indstilling Nr. 4, Betænkningen Nr. 28.

Ordføreren (Pitzner): Indstillingen under Nr. 4, Betænkningens Nr. 28, vedrører et Andragende fra De sammensluttede Husmandsforeninger i Ringkøbing Amt